

POLARIS

Fotka: účastníci orientáckého tábora

S podnadpisem: Vzpomínky na jarní a letní dny

Události: Moravská běčka v Nových Heřminovech, MČR v knock-out sprintu, JML v Ospělově, květnové soustředění v Luhačovicích, MČR ve sprintu a sprintových štafetách, MČR na krátké trati, celostátní finále přeboru škol, Veteraniáda ČR, JWOC, soustředění v Hradci Králové, oddílový přebor Žabin v triatlonu, EFOL, tábor, Rumcajsovy míle, Pěkné prázdniny s orientačním během v Českém ráji

Obsah

Úvod.....	2
Moravská béčka v Nových Heřminovech.....	3
MČR v knock-out sprintu.....	3
JmL v Ospělově.....	4
Květnové soustředění.....	5
MČR ve sprintu a sprintových štafetách.....	6
MČR na krátké trati.....	6
Celostátní finále přeboru škol.....	7
Veteraniáda ČR.....	7
JWOC.....	8
Soustředění v Hradci Králové.....	9
Oddílový přebor Žabin v triatlónu.....	10
EFOL.....	11
Tábor.....	12
Celodenní výlet na táboře.....	13
Rumcajsovy míle.....	14
Pěkné prázdniny s orientačním během.....	14

Úvod

Ochladilo se, dny se pomalu krátí a již uplynula nějaká doba od vydání minulého čísla Polarisu. Akcí, závodů, soustředění mezitím proběhlo spousta, proto jsme si pro vás připravili dvojčíslí.

Můžete si v něm přečíst zajímavé zážitky z jarních a letních závodů. Najdete v něm, jak probíhalo mistrovství světa juniorů s žabiňáckou účastí, které letos v létě pořádala Česká republika u Plzně. Dočtete se také o průběhu květnového či letního soustředění žáků a nechybí tradiční článek o táboře, který je letos napsán netradiční formou.

Chtěla bych moc poděkovat všem, kteří se aktivně podílí na tvorbě Polarisu a mají originální nápady na články. Naopak bych chtěla povzbudit ty z vás, kteří se bojí psát články, protože si myslí, že nemají spisovatelské nadání. V Polarisu nejde o perfektní umělecké kousky nebo slohové práce, jde především o vaše zážitky, pocity a pohled na danou akci, takže opravdu není čeho se bát.

Za normální situace bych řekla, že toto dvojčíslí vyšlo s koncem podzimní sezóny, která obvykle končí mistrovstvím České republiky štafet a družstev, ale kvůli povodním nás ještě čeká MČR na klasice, posunuté a další závody JML. To znamená, že se období zaslouženého tréninkového volna, ve kterém byste si mohli v rámci volných večerů číst Polaris, muselo posunout. Ale vy máte dvě možnosti, buď si přečtete toto číslo v rámci přípravy na poslední závody, nebo si ho schováte právě na odpočinkové období, případné další varianty nechám na vás.

Užijte si poslední podzimní závody, tréninky s mapou, soustředění o podzimních prázdninách a oddíláč, jehož tématem jsou letos piráti.

Přeji vám pěkné a příjemné čtení

Julie Finstrlová

Moravská běčka v Nových Heřminovech

V sobotu ráno jsme vyjeli auty z Brna a jeli jsme do Nových Heřminovů, kde bylo centrum závodu. Startovalo se ze startu, který byl přes dva kilometry daleko a s celkem slušným převýšením, startovat se začínalo od poledne.

Sobotní klasická trať byla spíše běžecká než mapová a například Jiří Zelinka podal protest, že kontrola 117 byla postavena o jednu vrstevnici vedle, jeho protest nakonec zamítli :(, ale i přes to se klasika mnohým podařila.

Po sobotní etapě jsme jeli na internát do Krnova, kde jsme byli ubytováni a večer jsme si zašli na krnovskou pizzu.

V neděli nás čekala krátká trať, která byla s poměrně velkým převýšením a v slušně zarostlých hustnících potopených v bažinkách, naštěstí se někteří dokázali dost dobře umístit i přes ztížený terén.

Nechyběl Jiří Zelinka, který v cíli údajně velmi hrubě a vulgárně zhodnotil nedělní etapu, a byl představen před disciplinární komisi ČSOS. Později odpoledne jsme dorazili zpátky do Brna. Závody byly v zajímavém terénu, celkově mi přišly fajn a Jiří Zelinka nás všechny dobře pobavil.

Patrik Eliášek

MČR v knock-out sprintu

Zaběhnout si knock-out sprint mě lákalo už minulý rok. Jet s (tehdy) malým miminkem přes půl republiky do Písku, abych běžela sprint, na který ani nemám natrénováno, jsem si ale nakonec rozmyslela a řekla jsem si, že počkám, až se bude tato disciplína pořádat někde blíž. No a hned pro historicky druhé mistrovství republiky v knock-out sprintu vybrali pořadatelé Prostějov, a tak jsem se při jarním plánování kalendáře rozhodla, že si tuto akci nenechám ujít.

Mapová příprava proběhla jen tak zlehka, protože jsem týden před samotným závodem strávila u sestry v Norsku, ale stejně jsem si říkala, že nás pořadatelé překvapí umělými překážkami apod., a tak bude důležité si nechat otevřenou mysl.

Kvalifikace se běžela na sídlišti, v areálu školky a velká část i v parku. Pořadatelé využili všech možností, jak udělat závod zajímavější, tak se např. probíhalo přímo budovou školky a v parku nás čekaly očekávané umělé překážky. Podařilo se mi uhlídat mapu a v cíli jsem byla s výkonem spokojená. Když jsem zjistila, že mi postup utekl o 10 vteřin, tak jsem samozřejmě zpětně dohledala místa, kde se daly vteřinky ušetřit, ale takových nás rozhodně bylo víc a na „kdyby“ se v orientáku nehraje.

I přes nepostup do semifinálového rozběhu si mohli závodníci a závodnice na 7.-12. místě z kvalifikace zaběhnout tzv. nižší semifinále, tak jsem měla radost, že se znovu podívám

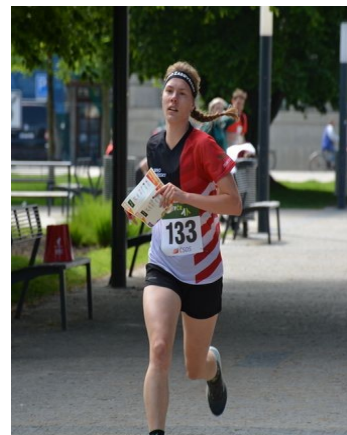
MČR v knock-out sprintu

na mapu. Po delším čekání v karanténě dostávám konečně mapu a bez self-choice vybíhám na trať, že by tedy jen běžák, a všichni máme stejnou trať?

Fyzicky se cítím dobře, v parku pod hradbami jsem mezi prvními, ale většina holek z mého rozběhu razí jiné kontroly než já. Chvíli mi trvá, než mi dochází, že máme asi farstovanou trať, než se naději, tak vbíháme zpátky na náměstí. Cože, to už je cíl? To bylo nějaké rychlé... Naštěstí mě napadne, že možná není ještě konec, ale vbíháme do druhého okruhu. Zkušeně si otáčím tedy mapu a pokračuji znovu na mapový start a dávám si ještě jednou v podstatě stejný okruh, jen razím „ty druhé“ kontroly. Holky držím za zády a dobíhám si pro první místo. Jenže při doběhu od sběrky zjišťuji, že se po oražení sběrky před výměnou mapy mělo běžet povinným koridorem zpět na mapový start. Já si mapu ale otočila dřív, než jsem si toho všimla, a běžela trochu zleva. Metry jsem sice neušetřila, ale koridorem jsem prostě neběžela.

O postup v nižším semifinále už nejde, ale stejně se jdu raději nahlásit hlavnímu rozhodčímu, a uvidíme, jestli to bude na DISK nebo ne. V cíli s holkami ještě koukáme na postupy a ještě s jednou soupeřkou si stěžujeme, jak to teda bylo divný, že se v jednom z průchodů musely otevírat dveře „lítačky“. Ostatní holky se koukají trochu nechápavě, až po detailnějším rozboru zjistíme, že jsme běžely průchodem, který není v mapě, a tak v podstatě proběhly budovou. Nedá se nic dělat, a tak dilema, zda budu DISK nebo ne, je bohužel vyřešeno.

Po závodě zjišťuji, že jsme nebyly jediné, co tento postup zvolily. Od Honzy F. pak dostáváme info, že průchod byl původně v mapě, ale majitel si nepřál, aby se tam běželo, tak nakonec byl značen takto jako budova. Nezbyvá, než se poučit z chyb, a nasbírané zkušenosti využít třeba příští rok? Prý se běží zase někde na Moravě, tak by byla škoda toho nevyužít.

Markéta Kaiser

JmL v Ospělově

Trochu mi vrtá hlavou, proč Julča oslovila zrovna mě, abych popsala JmL v Ospělově. Že by se mladá generace chtěla pobavit nad tím, jak závody prožíváme my, boomeři? Tak jo, máte to mít, připravte se na vyprávění s poučením! :)

Předpověď počasí byla v podstatě ideální – jasno, 18 stupňů. Zkušeně jsem doma z batohu vytáhla pláštěnku a nabalila vše potřebné. Hlavně nezapomenout brýle i buzolu s lupou, to abych na mapě vše lépe viděla. Cesta do Ospělova je pořádně klikatá, od Boskovic na sever je to samá zatáčka, zkrátka nic pro slabší žaludky. Ve stáncích na shromaždišti je ovšem naštěstí nachystáno něco pro všechny žaludky.

Zamířím na louku k ostatním, kde společně nad popiskami poněkud nelibě zjišťujeme, že parametry tratí uvedené v « předběžných » jsou fakt reálné, tedy na JmL s nadprůměrně velkým převýšením a proklatě dlouhé. Divíme se, že sběrka je nezvykle umístěná v jámě, a žertujeme na téma, jestli se v ní po absolvování celé té dlouhé trati nebudou hromadit zmožení běžci. Dále si vyměňujeme zkušenosti a vychytávky z oblasti lékařství – například co, kde a jak správně zatejpotat. Zaslechnu i původní plán jednoho z nás běžet s trekovými holemi, což by odlehčilo jeho bolavým kolenům, tento plán mu ovšem překazil

asi sám Alzheimer. Ostatně ten stejný Němec tentokrát řádl dost, jiný zkušený Žabiňák nechal doma rovnou běžecké boty.

Vydávám se na start, je prima počasí, čeká nás nádherný smíšený les bez zbytečného ostružiní, to mám ráda. Do půli trati šlo prakticky vše jako po drátkách, ale pak následoval nejdelší přeběh na mé trati. Měla jsem před sebou zapeklitou volbu, jestli je výhodnější k následující kontrole doběhnout více méně po vrstevnici, zato daleko delší cestou, nebo se plahočit do kopce a z kopce, ale podstatně kratší úsek. A jak už to tak někdy v životě bývá, milé děti, náhoda mi přihrála tu správnou variantu – začalo pršet a ne málo!

Obíháním po cestě bych sebe i mapu promáčela podstatně více, zvolila jsem tedy kopec. Při funění nahoru jsem měla dost času přemýšlet, jak se asi daří mému batůžku, který se ještě před chvílí vyhříval na slunci na louce. Po chvíli mám durch promočené boty, zato (jak se ukáže později) kolega, který musel běžet v pevných trekových botách, si svoji sklerózu nakonec pochvaloval. I zbývající kontroly jsem ulovila překvapivě bez problémů, ve sběrce v jámě jsem neuvízla a doběhla do cíle.

A tam na mě čekala hned tři skvělá zjištění: můj batůžek některý dobrák odnesl pod stříšku (zpětně děkuji), v D14 opět všem vytřelo zrak naše skvělé duo Thea a Kamča, ale hlavně to nejdůležitější – závod bez problémů dokončil i pan Valla, narozený v roce 1931. To znamená, že toho máme všichni ještě hodně před sebou. Zkrátka máme se na co těšit!

Jana Mynářová

Květnové soustředění

Ve středu na státní svátek 8.5.2024 jsme vyrazili na parkoviště ke starému Tescu, protože sraz u aut byl v 8:30. Po naložení zavazadel do kufrů a příjezdu všech drobných opozdílů jsme se rozřadili do aut a vyjeli.

Cesta utíkala rychle, po hodině a půl jsme dorazili na kraj neznámého lesa. V tu chvíli jsme si uvědomily, že nás čeká první trénink. Všechny věci máme samozřejmě v kufru a tak začalo přeskládávání zavazadel a naše bleskové převlékání, protože ostatní už byli nečekaně připraveni.

Došli jsme na start, zaběhli seznamovací trénink, který byl v hezkém lese, takže se nám celkem povedl, a pak jsme se zase vrátili k autům. Odtud jsme jeli už jen půl hodinky a dorazili jsme do kempu.

Kemp i chatky vypadaly opravdu dobře.

Přijeli jsme právě včas, protože už servírovali náš oběd, který nám moc chutnal. Po poledním klidu jsme se vydali na odpolední trénink, běhali jsme hvězdice a okruhy v lese, kde byla opravdu podivná jáma, a pak jsme jeli zpět do kempu, na večeři, rozbor a nakonec spát, protože regenerace přes noc je nejdůležitější.

Ve čtvrtek ráno jsme po probuzení utíkali na snídani, pak jsme se nachystali a jeli na dopolední trénink. Měli jsme krátké postupy, les nevypadal nejprve úplně hezky, ale naše trať nakonec vedla v hezké části lesa. Odpoledne jsme měli sem-tamy a večer vypadal stejně jako ve středu.

Květnové soustředění

V pátek jsme měli odpočinkový den. Dopoledne jsme trávili přednáškou od Andrey o cestě Švédskem za polárním kruhem, která byla velmi zajímavá, a potom jsme vyrazili na výlet. Prošli jsme si centrum Luhačovic, koupili jsme si výborné oplatky a ochutnali Vincentku i další prameny. Na konci výletu nám Aleš koupil skvělou zmrzlinu. Po návratu do kempu jsme se šli vykoupat do luhačovické vodní nádrže, která byla trochu studenější, než jsme čekali, a před večerí za námi ještě dorazila Ester.

Další den někteří vyrazili na JmL a ostatní si zkusili měřené COB. Les byl zarostlý a myslely jsme si, že to vzdáme, sedneme si na pařez a počkáme, než nás sběrači najdou. Nakonec jsme to ale zvládly a úspěšně jsme našly cestu do cíle. Večer přijeli závodníci z JmL, kde Thea a Kamča postoupily na ODM, takže moc gratulujeme!!

Po večerí jsme si všichni zahráli schovku a chvíli po večerce jsme šli spát.

V neděli, což byl náš poslední den, jsme si po snídani sbalili věci a vyrazili na předposlední trénink soustředění, první úsek štafet. Po našem posledním obědě jsme si udělali společnou fotku a pak odpočívali v kempu na trávě. Na odpolední trénink, jsme už měli naložené všechny věci v autech, protože hned poté jsme jeli zpět do Brna.

Posledním tréninkem byl koridor, takže takové hezké rozloučení s lesem, a pak už jen docela rychlá cesta domů. Celé soustředění jsme si moc užili a děkujeme za skvělou možnost proběhnout se zase jinými lesy. Už se těšíme na další!!

Lucie Krejčí a Karolína Batistová

MČR ve sprintu a sprintových štafetách

V sobotu 18.5. jsme po důkladné přípravě na TK sprint vyrazili směrem do Jemnice.

Po příjezdu to vypadalo spíše jako oblastňák než MČR ve sprintu.

V karanténě byl kritický nedostatek toiek a na začátku trati byla nejasně označená branka, která mnohým zkazila celý závod. Město Jemnice nebylo ničím moc speciální. Trať byla zajímavá bludištěm na začátku a na konci a bylo tam i pár umělých plotů. Po závodě jsme se za silného deště vrátili do Brna.

V neděli jsme opět ráno vyjeli tentokrát směr Moravské Budějovice. Nejprve startovaly dorostenecké štafety a potom dospělí. Budějovice byly oproti Jemnici

více kopcovatější. Město bylo hezké a všichni se pokusili zaběhnout co nejlépe.

Z obou závodů jsme dovezli pár medailí a celkově to bylo fajn.

Rea Coufalová

MČR na krátké trati

MČR na krátké trati se běželo o víkendu 8.6.-9.6. u Pastuchovic.

V sobotu se běžela kvalifikace, která probíhala v pěkném a rychlém lese se skalkami a kameny. Kvalifikace byla jak o rychlém běhu, tak o dobré dohledávce ve spoustě kamenech. Z řad Žabiňáků se nominovalo do A finále 9 běžců.

MČR na krátké trati

Finále bylo skoro stejně těžké jako kvalifikace, bylo potřeba si pohlídat dohledávku, ale jinak byl les hezky průběžný. Ve finále si pro medailové pozice doběhli Tomáš Urbánek a Martin Bulíčka.

Matěj Toman

Celostátní finále přeboru škol

Tato akce se uskutečnila dne 18.6 u Rosničky v Žabinách. Nominace škol jsou takové, že v každém kraji byly krajské ligy, a když se sečetly body za každou školu, která se ligy zúčastnila, tak ta, která měla nejvíc bodů, se sem nominovala. Za JMK se tam nominovala moje škola ZŠ Blažkova. V její výpravě bylo 7 dětí včetně mě a jedna paní učitelka. (Byly tam i početnější skupiny.)

Počasí nebylo úplně pěkné a teplota taky nedosáhla moc velké výšky. To ale spravila atmosféra, která zde byla suprová. Startovala jsem hnedka na začátku a jedničku jsem málem neorazila, protože jsem si neuvědomila, že to je kontaktní. Dále pak postupy vedly směrem ke sjezdovce a poté se to už pomalu stáčelo k Rosničce. Udělala jsem ještě jednu menší chybu na jednu kontrolu, protože jsem neviděla jednu odbočku. Po doběhu jsem byla spokojená, že už to mám za sebou.

V celkovém pořadí jsem se umístila 7. a jsem za to ráda. Moc jsem si to užila, je to super zkušenost a třeba se tam příští rok zase nominujeme. A navíc je to super způsob, jak se ulít ze školy.

Kamila Beránková

Veteraniáda ČR

Letos se veteraniáda konala v okolí České Lípy. Dospěla jsem do věku, kdy už jsem se jí mohla zúčastnit. V pátek jsme vyjžděli po poledni z Brna, ale díky některým se to tak zdrželo, že jsme to jen stěží stíhali.

Čekal nás sprint v České Lípě na netradiční mapě 3ce. Mě se vůbec nedařilo srovnat s měřítkem a nakonec z toho byl nejhorší sprintový výsledek roku.

Na rozdíl od zbytku jsem neměla domluvené ubytování, ale našla jsem lidi, co to měli stejně a přespávali jsme vedle shromaždiště.

Další den bylo pekelné vedro a čekala nás klasika. Parametry nebyly tak strašné, ale na to vedro, co bylo, to úplně stačilo. Krásné malé skalky a borovicový les. Na pohled úplná paráda. Klasika na 10ce je prostě sen všech, co už na tu 15ku nevidí úplně snově. Odpoledne jsme se pak jeli vykoupat do místních písáků.

V neděli pak byla krátká na 7,5ce. Hezky člověk viděl všechny detaily a to bylo příjemné. Taky vedro bylo o něco málo menší.

Základem naší trati byly hlavně hustníčky a kamínky. Taková borovicová a písečná paráda. Ze svých výsledků jsem byla spíš zklamaná a tělo moc neocenilo natahování sezony až do 30.6. Ale terén moc pěkný a za odměnu jsem si mohla odpočinout na táboře.

Zuzana Hendrychová

JWOC

Prvním závodem na juniorském mistrovství světa byly sprintové štafety. Pro závodníky JWOC začal ale už sobotním modelem klasické trati. Hned po akreditaci jsme šli rovnou na model. První dojmy nebyly ideální, bylo obří vedro a mapa mi přišla přehnaně detailní. Na první dojmy jsem ovšem rychle zapomněl, protože repre tým byl skvělý, a tak v naší partě panovala skvělá nálada, a kromě toho jsem svoje myšlenky směřoval už na sprinty. V neděli dopoledne se ještě navnadit sprintovým modelem, odpoledne rychle natočit uvítací video týmu a jít spát.

Pak to přišlo, v pondělí ráno, po lehkém přispání následovalo ranní BBA a pak už se psychicky připravovat jen na odpolední sprintové štafety. Chvilku po obědě jsme vyjeli rovnou do karantény. Hned na svém prvním závodě na mezinárodní úrovni jsem byl vystaven poměrně těžkému úkolu. Běžel jsem třetí úsek v první štafetě, věděl jsem, že když půjdu svůj obvyklý výkon, bude to dobré, a to se mi taky povedlo.

Aréna se nacházela v plzeňském amfiteátru, první část vedla v poměrně jednoduchém sídlišti nad ZOO, po té jsme měli pár kontrol přímo nad diváky v amfiteátru, a nakonec nás čekal delší pytlík v poměrně prudkém parku vedle arény. Pro mě osobně byl tento závod jako takové rozehřátí na JWOCu skvělý. Jako bonus naše štafeta vybojovala páté místo, takže jsem si hned ve svém prvním závodě mohl jít stoupnout na velkou bednu, v to jsem ani nedoufal, ale poštěstilo se.

Druhý závod byl pro mě nejdůležitějším. Byl to samozřejmě sprint, který se běžel ve Stříbře. Startoval jsem z poslední skupinky, to mi ale vůbec nevadilo. V karanténě jsem měl totiž dost času na všechno a tak jsem šel do závodu maximálně připraven něco okolo půl dvanácté. Měl jsem cíl být nejlepší z kluků, a zaběhnout co možná nejlepší závod. Oboje se mi podařilo splnit. Jediné, co mě mrzí, je volba na první kontrolu. Která, jak jsem v cíli zjistil, nebyla ideální, a pak zbytečné nedočetení plotů v aréně, ze kterého pramenila druhá chyba, i tak se mi ale podařilo zaběhnout skvělý výsledek (16.-18. místo). Tak jsem mohl jít do lesních disciplín s tím, že jsem na sprintech svoje kvality předvedl, a už mohu jen překvapit.

Po sprintu následovala klasická trať. Na tu jsem se těšil nejméně. Parametry byly brutální

(11,5km 560m), ke všemu jsem startoval velmi brzy a na většinu mého závodu dost přšelo a nebylo úplně teplo. První půlka do přeběhu silnice mě moc nešla a ani jsem si ji nějak neužíval. Po přeběhu jsem si však dal první cukřík, a navíc už jsem se přehoupnul do druhé části trati, takže jsem začal přidávat na tempu, a i mapově mi to začalo jít lépe. Nakonec ta druhá část utekla velmi rychle, a už jsem byl v cíli vyčerpán a trochu zklamán svoji první částí závodu, ale konečné 57. místo mi nepřišlo tak hrozné. Navíc mě čekal den volna, kde jsem si jen velmi volně proklusnul krásný les na modelu krátké trati a štafet. Odpoledne jsme si ještě někteří šli zahrát discgolf.

V pátek 5.7. nás čekala krátká trať. Tentokrát jsem byl vystaven před další výzvou, a to jít ze

všech závodníků do lesa jako první, a k tomu jsem v noci moc nespál, jelikož můj reprezentační kolega, který byl se mnou na pokoji, měl střevní problémy a v noci mu bylo velmi špatně. Naštěstí počasí bylo už lepší, slunečno a teplota akorát.

Fyzicky to byl takový střed, už jsem v nohách poznal tři závody. Mapově to bylo kromě jedné dohledávky, kde jsem nechal okolo 25 vteřin, velmi dobré, a tak jsem v cíli, jak bylo v očekávání, vedl. Nakonec jsem tuto příčku držel okolo půl hodiny a tak jsem si vyzkoušel docela dlouho, jaké to je sedět v leaderchair. Nakonec jsem sice byl nejhorší z kluků, i když tedy jeden z mých kolegů nemohl odstartovat vlivem nemoci, tak jsem byl se svým 26. místem velmi spokojený.

Posledním závodem byly štafety. Šel jsem první úsek ve druhé štafetě a po skvělém middlu jsem se velmi těšil a věřil si na dobrý výsledek na úseku. První dvě kontroly jsem si pohlídal skvěle, byly však výrazně dál než ostatní farsty, a tak jsem to musel na delším postupu dohánět, ale běželo se mi opravdu skvěle celou trať. Řekl bych, že jsem měl lehkou fyzickou převahu nad ostatními. V zadní části trati, v takových trochu zavřenějších dírách jsem však lehce chyboval, a čelo mi uteklo, a tak jsem na druhý delší postup zpět vybíhal na nějakém pátém místě ve vláčku. Na cestě se mi povedlo tomuto vláčku utéct, a tak jsem tak od poloviny závodu šel sám na čtvrtém místě.

Můj výkon byl už téměř bezchybný, a tak jsem to na této, pro mě úplně skvělé, pozici doběhl až do cíle, a vypustil do boje Proukyho, ten šel skvěle a pozici udržel. Předal Adamovi, ten bohužel po nemoci nestačil udržet tuto pozici, a tak se naše štafeta umístila na 12. místě.

Tomáš Urbánek

Soustředění v Hradci Králové

1.den

Odjíždíme v sedm hodin ráno z nádraží v Králově Poli a vyrazili jsme směrem na Hradec Králové auty. První trénink jsme měli seznamovák s lesem. Druhý trénink jsme běhali ve vysoké trávě, byla to zábava, protože tam nebylo nic vidět. Navečer jsme na sobě našli hromady klíštat. Večer jsme přijeli do kempu a ubytovali jsme se. Hned po večeři jsme šli na kupačku do rybníku a spát.

2. den

Po snídani jsme vyrazili na trénink, tam jsem se začala zdokonalovat v azimutech, díky radám Lufa. Po tréninku jsme se koupali v rybníku Písník a šli jsme na druhý trénink. Na tréninku jsem měla svůj první paměťák, byl to pro mě velký zážitek. Pak na večeři, zase koupání v rybníku a spaní.

3. den

Ráno hodně přšelo, a tak jsme odpoledne šli do Holic. V Holicích je muzeum Afriky Emila Holuba. Po muzeu jsme šli do cukrárny a přijeli Hiklovi, takže nás bylo o dva víc. Dohromady nás bylo 12. Z cukrárny jsme šli do kempu, na večeři a spát.

Soustředění v Hradci Králové

4.den

Po vydatné snídani jsme vyrazili na trénink, pak po tréninku jsme si dali oběd. Odpoledne byl druhý trénink a večere v motorestu. Jeli jsme zpět do kempu, v rybníku jsme do vody skákali bomby, bylo to bombastické. Šli jsme zpět do kempu a unavení spát.

5.den

Po snídani jsme vyrazili na trénink na stejné místo jako v sobotu, takže jsme to tam znali. Bylo to fajn. Odpoledne jsme šli na trénink a ztratila se nám Kamča a Thea, naštěstí se našly, a dobře to dopadlo.

6.den

Po ranním budíčku a snídani jsme vyrazili auty na hrad Kunětická Hora, který byl kousek od našeho kempu. Na hradě jsme chodili po místních krásách a potom jsme byli v Perníkovém království. Koupili jsme si tam perníky a hned je snědli. Po tom, co jsme snědli perníky, jsme šli na jídlo do restaurace. S plnými břichama jsme jeli zpět do kempu, tam jsme odpočívali a koupali se v rybníku.

7.den

Po snídani jsme vyrazili na trénink k Písničku, na stejné místo jako v neděli. Byl tam jeden trénink formou závodu, Na dalším tréninku jsme jeli na místo, kde bylo strašně moc komárů. Všichni jsme byli doštípaní a utíkali jsme rychle pryč. Po tréninku se jelo na večeri, do kempu a spát.

Barbora Pala

Oddílový přebor Žabin v triatlónu

Drbča pořádá triatlon už spoustu let. Já jsem se ho několikrát chtěl zúčastnit, ale nikdy mi to nevyšlo. Pokaždé jsem měl nějakou jinou akci nebo dovolenou. Až letos poprvé mi byli elementálové nakloněni a já si mohl tuhle akci vyzkoušet. Trénink nebyl bůh ví jaký, a i vybavení nemám ideální, tak jsem na shromaždiště jel se smíšenými pocity.

Z plavání strach nemám, naopak mám něco naplaváno a podle ostatních je kolo nejdůležitější. Tam se rozhoduje o vítězích. Já rozhodně nemám ambice vyhrávat na akci, kde jsem nikdy nebyl. Nicméně nechci být poslední s velkou ztrátou.

Běh snad nějak dopadne, pět kilometrů už jsem uběhl, tak to snad půjde. No byl jsem docela naivní.

Na shromaždišti, kde jsou hobíci a dorosti, bývá obvykle dobrá nálada a ani triatlon není výjimkou. Startovka je celkem dlouhá a sešlo se nás celkem dost. Všichni řeší taktiku. Jsou zde zkušené závodníky a radí nám nováčkům. Zejména dorostenky byly nápomocné, ale nejen ony. I ostatní radí, kde si ponechat věci, půjčují hroznový cukr a doporučují, jak k závodu přistoupit. Čas před závodem utekl opravdu rychle a brzy nás Drbča žene do vody ke startu.

Časoměřiči vyhlásí start a jdeme na to. Plavání opravdu není nijak náročné, a když lezu z vody, nemám moc velkou ztrátu na prvního. Jenže pak to začne. Zkušené závodníky depo opouštějí velmi rychle. Já začínám přicházet o jednu pozici za druhou. Navíc po prvním

Oddílový přebor Žabin v triatlónu

kilometru přehlédnu odbočku a jedu úplně špatně, když si uvědomím chybu, jsem beznadějně poslední. To nebyl moc dobrý začátek.

Na kole se snažím, co to jde, ale doporučené horské kolo bylo opravdu potřeba. Místy musím do kopce tlačit a ani v mírnějším terénu se mi nedaří na kolo naskočit a moje hladší pneumatiky podkluzují. Snažím se, co to jde, ale přijde mi, že celá trasa je do kopce, a na konci mě opravdu hodně bolí nohy. Těším se do depa, kde jsem si odložil hroznový cukr od Rey Coufalové. Nadávám si, proč jsem si z domu nevzal nějaký gelík.

Běžecká trať byla opravdu brutální, celé tělo mě opravdu bolelo. V depu po kole jsem si moc neodpočinul, jen jsem zahodil kolo, helmu, spolknul cukr a běžel. Nikdy mi nepřišlo pět kilometrů tak náročných. Sice jsem před sebou viděl nějaké závodníky, ale neměl jsem sílu ani morálku je předběhnout.

Říká se, že zážitek nemusí být dobrý, hlavně, že je silný. Pro můj první triatlon to platilo vrchovatě. Nevím, jestli to budu chtít ještě někdy absolvovat. Každopádně to byla super akce, protože vrchol byl v Braniškově u Drbči na grilovačce. To možná za trochu utrpení na trati stojí. Sejit se s kamarády a popovídat si o proběhlé společné akci, je moje představa parádně stráveného odpoledne. Takže za mě díky, Drbčo, za uspořádání této pro mě neobvyklé aktivity a snad se sejdeme zase za rok.

Pavel Dohnal

EFOL

Efol je zkratka pro mistrovství Evropy lesníků v orientáku. Letos se konalo v Polsku a byl to již 30. ročník. Jet může kdokoli, kdo má lesnické vzdělání, vlastní les nebo je zaměstnancem lesnických podniků nebo jeho příbuzným. Klidně se příští rok můžete přidat pokud splňujete podmínky a užít si závody i lesnické exkurze a banket v Estonsku. Centrum bylo v universitním kampusu v Olsztyně. Během neděle nebo dopoledne v pondělí jsme absolvovali model. Byl to trochu zelený hnus, ale na to je člověk, co běhá okolo Brna docela zvyklý.

V pondělí nás čekal sprint v místním kampusu. Společně jsme seděli v karanténě na místním atletáku. Ale aspoň jsme se jako český tým mohli konečně všichni pozdravit a zafandit si. Můj výkon byl lepší jak na veteraniádě, ale k hitparádě daleko. Nakonec to stačilo na bronz. Na vyhlášení a zahájení jsme se s tlupou odvážných vydali pěšky.

Poláci jsou na slavení, takže všechny ceremoniály byly poněkud delší. Vyhlášení bylo fajn a měli jsme 22 medailí, což je slušný počet. Všichni jsme dostali svůj řepkový olej a medaili a mohlo se jít pěšky zase zpět. Ještě jsme si dali český seznamovací večer.

V úterý pak byla zkrácená v lese se spoustou zelené a malými kopečky. Jednu kontrolu v modro zeleném jsem přeběhla a celkově to nebyla úplná hitparáda. Před banketem bylo předávání medailí. Dneska jich bylo o něco méně, „jen“ 18. Banket jsme si užili a dobře jsme se najedli i nasmáli.

V středu byly exkurze. Část z nás jela do lesa podívat se jak poláci válčí se škumpou prostřední a pak se kouknout na bunkry a třeba se ještě stihnout vykoupat. Večer byla

EFOL

ještě jedna párty na oslavu 30 let. Ochutnali jsme zajímavé polské pokrmy a v rozumný čas šli spát, protože další den nás čekali štafety.

Štafety se nesly v duchu raduju se pokud všichni v mé štafetě zvládnou mít všechny kontroly. Asi příště musíme pocvičit pípám sběrku i cíl a podobně. Naší štafetě se dařilo a nakonec z toho bylo zlato.

Hezké zakončení výletu do Polska.

Zuzana Hendrychová

Tábor

(Nejen mokré rýhy, hustníky a kameny... aneb, co se dá také zažít na táboře ZBM)

I když by se to mohlo někomu zdát trochu podivné, v sobotu 10.8. vyrazila z Brna vlakem skupina 63 udatných bojovníků a 8 minibojovníků z devíti galských vesnic do centra Galie, aby od druida Panoramixe získali zásoby kouzelného nápoje. Díky tomuto nápoji jsou všechny vesnice chráněny a Římani obléhající Galii již 50 let nemají šanci!

Druid Panoramix společně s Majestatixem, Asterixem i Obelixem bojovníky očekávali v galském hostinci Poslední Míle. Hrnc plný nápoje byl připraven. Co se ale nepříhodilo? V okamžiku, kdy všichni bojovníci předali potvrzení o občanství v Galii a rozlévání nápoje mohlo začít, nenasytný Obelix se vrhl na hrnc. Asterix s Panoramixem se mu v tom snažili zabránit. Při přetahování o hrnc nejen, že všechn kouzelný nápoj vylili, ale rozšlapali přitom i krabici s ingrediencemi k jeho výrobě.

GALIE JE V OHROŽENÍ!!! Celou nešťastnou událost totiž zpovzdálí sledoval římský špeh. Římani táhnou od Nového Města na Moravě. Špehovi bude 3 dny trvat cesta tam a za další 3 dny budou Římani za branami. Máme 6 dní na to získat nové ingredience a zachránit Galii! Udatní bojovníci ve složení Žáků a Pulců z 8 vesnic nejroztodivnějších názvů – TOURS, MORLAIX, SVAČINOVÝ ÚTOK, DROŽDÍ, BRACHIOSAUŘI, OUMISTRIE, TATRANKY, BAGETY – a Žabiček z ŽABIČKOVA se pustili neohroženě do boje.

V bitvě o vlajky získali 1. ingredienci „Sochorózu“. Vařením a rozvážením jídla, např. kanců s pečenou zeleninou, si vydělali spoustu peněz a mohli si od starého Skrblifixe koupit 2. ingredienci

„Pěnu z huby jednorožce“. Na výletě na krásami vysočinských rybníků, řek a cukráren pak nasbírali 3. ingredienci „Jedlou bylinu“.

Díky chytrosti, kterou prokázali ve znalostním kvízu se jim povedlo vymáčkout pár kapek 4. ingredience „Mízy moudrosti“. S drsnými římskými loděmi se utkali v boji o 5. ingredienci „Medvědí pochoutku“. A nakonec statečně dobyli poslední ingredienci „Živou vodu“.

Šestý den za ranního rozbřesku se Panoramix pustil do výroby nového nápoje. Bylo to naprosto nezbytné, protože rachot římských brnění a mečů byl slyšet za branami Milov.

Římská armáda se blížila nejen od Nového Města na Moravě, ale i od Žďáru a od Svatky. Posilnění nápojem vybíhají bojovníci na lov římských důstojníků – Rychlokususe, Budižkničemuse, Baciloviruse, Trolejbususe, Hnususe, Rychlominuse, Stabiluse a samozřejmě samotného Caesara. Daří se jim to výborně, i když zpět pro posilující nápoj

Tábor

musí probíhat římskou pěchotou bojující koulemi. Jsme zachráněni! Římští důstojníci jsou uloveni a římská pěchota se rozpadá!

Na slavnostním závěrečném večeru měl původně vystoupit koncertní mistr Trubadix. Jak jsme ale slyšeli o dva dny dříve, jeho zpěv se nedal poslouchat a Trubadix musel být umlčen lepící páskou. Proto se o kulturní vložku postarali sami členové galských vesnic. Velmi povedená byla všechna vystoupení. Velký úspěch mělo např. společné vystoupení vesnic Tours a Bagety a sólo Anny a Elsy v písni Najednou v podání Matěje Šíchy (Anna) a Vendelína Smítala (Elsa). Potlesk sklidily všechny týmy s písni Tanec princezen – Brachiosausaři + Droždí, Morlaix + Tatranky. Zaujalo především pěvecké sólo Zuzanky Markové, úžasný doprovod na bicí zajistil Franta Kopáč. Starou dobrou klasiku – Jede jede mašinka – si pro vystoupení zvolili týmy Oumistrie, Žabičky z Žabičkova a Svačinový útok. Jako pěvecká hvězda vystoupila Veronika Hoření. Velkým překvapením večera byl tanec našich dorostenek na písni Lízátková párty. Dorostence zastoupil Radek Florián s písni Tanec princezen.

Všemi očekávané vyhlášení výsledků přineslo pouze rozšířené podium. Dva týmy se dělily o sdílené 4. a dva týmy o sdílené 2. místo. Asterix s Panoramixem, Obelixem a Alfabetixem předali galským bojovníkům láhev s vybojovaným podílem na kouzelném posilujícím nápoji. Jednalo se zásobu na dalších 50 let.

Tak jen doufejme, že ji bojovníci nesnědli ještě ten večer. Bujaré veselí vedené Obelixem pokračovalo a my se těšíme za rok na další DOBRODRUŽSTVÍ.

Osoby a obsazení:

Panoramix – Mira Beránek

Obelix – David Polách

Asterix – Renata Kučerová

Majestatix – Petr Janda

Alfabetix – Martina Coufalová

Trubadix – Věrka Nováčková

paní Archaixová – Jana Königová

zvěd říman – Honza Liška

hostinský Baštafix – Věrka Nováčková

obživlý kanec – Marina Coufalová

dále hráli: Lenka Hrušková, Šárka Beránková, Jitka Kabátová, Rea Coufalová, římani – Svatoš Coufal, Tomáš Šácha, Květa Dohnalová, Andrea Firešová, David Kopáč, Tomáš Kyncl, Zdeněk Papež, Jaroslav Brabec, Alena Finstrlová

Playlist pro Galie hledá Superstar: Adéla Finstrlová

Velké díky všem a taky Verči Křístkové za půjčení kostýmů.

Renata Kučerová

Celodenní výlet na táboře

Jeden den, jako každý rok na táboře, jsme vyrazili se skupinou Pulci1 a Pulci2 na celodenní výlet. Dle zpětné vazby oblíbenosti táborových činností mívá celodenní výlet spíše průměrné hodnocení. Proto jsme se snažili rozvrhnout výlet do několika úseků, kdy každý úsek končil něčím zajímavým.

Celodenní výlet na táboře

Prvním postupovým bodem byly Dráteničky. Zvolili jsme cestu kousek od Poslední Míle prudkým průsekem k severní části skal. Cesta byla dobrodružná, lesem do kopce, přes kameny až nakonec jsme obešli celý skalní masiv. Odpočinuli jsme si pod skalami a nejedli se. Dalším postupovým bodem byl Dům přírody

Žďárských vrchů v Krátké, úžasné muzeum o přírodě a osidlování této oblasti. Strávili jsme v něm nejméně hodinu, podívali se na naučný film s 3D brýlemi, děti seděly a a ni nedutaly, moc pěkné to bylo. Opět jsme pojedli a někdo už nakoupil suvenýry. Pak jsme se chůzí přesunuli do Sněžného do cukrárny na náměstí. Tam jsme se občerstvili všichni, zmrzlina byla v parném dni žádaná a dále se nakupovalo a nakupovalo.

Další úsek cesty byl trochu zdlouhavý, to jsme se přesouvali k Českým Milovům k

řece Svatky. Našli jsme si místo, kde jsme se vykoukali. Mezi balvany Svatky byly četné tůňky a v nich jsme se v parném dni konečně ochladili. Poslední občerstvení bylo v cukrárně v Českých Milovech, opět se jedlo a pilo. Poslední už krátký úsek cesty vedl přes přírodní rezervaci Meandry Svatky u Milov a brzy jsme byli zpět v táboře. V nohách jsme měli kolem 14km.

Honzík: výlet se mi líbil, nejvíc v Krátké v Domě přírody.

Bára: nejlepší úsek byl přechod silnice, když už jsem viděla tábor.

Ondra: nejlépe bylo v cukrárně, nelíbilo se mi horko.

Mark: výlet se mi líbil nejvíc z celého tábora.

Jitka Kabáthová a pulci 2

Rumcajsovy míle

O víkendu 17.-18.srpna se v okolí středověkého skalního hradu Valečov běželi tři etapy závodu s romantickým názvem Rumcajsovy míle. Všechny tři etapy využily jeden prostor plný pískovcových skalních útvarů a skalních světniček vykutáných v pískovci během staletí.

Kombinace etap - krátká, lesní sprint, krátká - nabídla vidět skoro všechno, co nejbližší okolí nabízelo. Ve skalách jsem byla s mapou naposledy před rokem, tak mi chvílku trvalo, než se chytla, ale pak už to šlo. Občas jsem se nechala nachystat, hlavně ve skalních světničkách :o)

Velké vedro trošku spláchla sobotní bouřka, Rumcajse jsem nepotkala a už se těším na nějaké další skalní dobrodružství.

Marie Janíková

Pěkné prázdniny s orientačním během

To je krom popisu mých prázdnin také označení vícedenních závodů, které se každoročně konají ve skalách na konci srpna pod taktovkou Turnova. Pokud vám to stále nic neříká, možná je znáte pouze pod hovorovým označením PPčka.

Pěkné prázdniny s orientačním během

Letos už 4. rokem se naše skromná brněnská výprava odhodlala zdotat místní kopcovité terény a musí za to poděkovat letošnímu „vyklikávači“ přihlášek Adamovi, klasicky se totiž kapacita závodu vyčerpala během prvních minut od spuštění přihlášek a některé oddíly měly letos záludné taktiky, jak všechny své členy přihlásit, že Bědo!

Doma zaštěchám s plynovou bombou, zdá se, že v ní něco je, tak hlady snad neumřu. Balím špuntovky a vyrážím na sraz našeho vozidla, letos s elektrickým pohonem. Po 2. nezdařeném dobíjení, už na to kašlem a snažíme se stihnout si zabrat ještě nějaká slušná místa na stan v kempu. Naštěstí zbytek naší skupinky přípravu nepodcenil a poctivě hlídá, takže ubytko zařízeno a rychle na start. Teda spíš pomalu, protože do toho kopce se moc rozklusávat nedá. Po cestě slyším od kolemjdoucích kamarádů i soupeřů slova jako bludiště, extrém, tak se do lesa začínám těšit. Zábavné na závodech ve skalách je, že pokud víte, kde na mapě jste, tak si vedete lépe než větší půlka startovního pole. Takže s tímto uspokojivým pocitem tlučám kontroly. V elitní kategorii jsem se naštěstí za úspěchem po nemoci příliš nehnala, tak si užívám, že dneska to aspoň bylo krátké. Večerní program startuje společné ochutnávání Rohozce a hádejte co? Je stále stejně fuj. V oblézání lavičky jsem naštěstí profesionál, takže si netrhám ostudu, a pak už se jen společně s ostatními snažím rozklíčovat životy ostatních, do kterých nám nic není.

Sobota začíná nepříjemným pohledem na parametry dnešní klasické trati, ale ty skály jsou přece krásné, říkám si v duchu. Bohužel první půlka trati se skálám vyhnula obloukem a v druhé už mě to nebavilo. Stejně se za rok přihlásím zas, takže nebudu věšet hlavu. Někteří odvážlivci se po výkonu vydali zchladit do řeky, jiní do sprchy, kde byla voda z řeky a jiní se rozhodli neriskovat infarkt (včetně mě). Odpolední PP píchač jsme minuli, když se nám konečně úspěšně podařilo

dobít štávu našemu vozidlu, a pak už jsme jen čekali na večerní vyhlášenou party.

Přechod, kterým se pořadatelé snažili účastníky na party přemístit, nás moc nezaujal, takže jsme dorazili tak akorát na začátek pivních štafet. Ty byly klasicky otravné, protože diváci nic neviděli, takže kontrolní exáč jsem si radši dala venku a bohužel pro mě to bylo naposledy, co jsem se viděla se svým kelímkem ze ZOO Zlín. Teda ne naposledy, pak jsem ho ještě viděla ve spárech dorostenek z Opavy, takže čekám, kdy mi přijde domů písemná omluva společně s kelímkem.

Drama na party klasicky nezklamalo, ale převykládávat vám to nebudu, to byste tam museli být. Naštěstí kelímek byla jediná ztráta večera a všichni našli cestu zpátky do svého stanu.

Další den se na start jelo autobusem, a to bylo taky drama, naštěstí ne pro nás jen pro pořadatele. Terén nedělní krátké už nebyl tak skalnatý jako předchozí dny, a tak se daly trochu víc natáhnout nohy a celkem se rozběhnout. Stavba tratí byla podivná, ale co čekat, když je staví hlavní organizátor pivních štafet.

Možná větší nedělní závod, než ten orientačkový, byl závod v balení stanu, kdy naším hlavním soupeřem byl déšť, ale v rámci možností bych řekla jsme zvítězili a vydali se se dospat domů.

Klára Barnatová

Polaris — XXVI. Ročník — #189 #190

Autoři: Patrik Eliášek, Markéta Kaiser, Jana Mynářová, Lucie Krejčí, Rea Coufalová, Matěj Toman, Kamila Beránková, Zuzana Hendrychová, Tomáš Urbánek, Barbora Pala, Pavel Dohnal, Renata Kučerová, Jitka Kabáthová, Marie Janíková, Klára Barnatová

Děkuji všem, kteří napsali článek, i všem, kteří přečli celý Polaris až sem